

Na enkele bladzijden van Wangari Maathai

het vervolg blijft ongelezen voorlopig,
want het boek zit al in je hoofd:
doorheen de woorden heb je het land
gezien, bevolking en vee, boom en bron

de zon die als een hamer op het
landschap slaat, water dat men
ver moet dragen – zwarte mensen,
gekleurde en blanke: ze staan op
een ladder en wie staat halverwege,
wie dan hoger of lager?

gronden worden in beslag genomen,
bewoners verdreven of ingelijfd,
met lijf en leden gebonden:
de bezitter lijkt vrij, de bezetene
een slaaf

en wie bezit onze moeder Aarde?
we ontlenen haar van de tijd,
vele eeuwen lenen haar uit

wij zijn er om door te geven
in ongeschonden staat: als goeie
huisvaders moeten wij beheren,
bewonen, omploegen, haar
bevruchten als een geweldig dier

wij zijn met alle dieren, bloemen,
het zaad en de oogst: de keerkring
die om en om blijft draaien – er is
een spil, een as, een hand die alles
doet bewegen: een windje door
de ruimte, een windstoot soms
en de tol draait dol - wij gaan met
de Aarde als een dolleman om,
ontaarde zonen, verloren dochters

laten we weerkeren naar het huis
op de heuvel, met de mest van
zwijnen aan onze huid, daarboven
zwaait al een vader, een broer die
vraagt: waarom? waarom ben je
weer gekomen? na het opvreten
van een kalf geven wij het antwoord:
we konden niet anders, hier zijn we
geboren, hier zijn we thuis

Staf De Wilde

Meer info over Wangari op www.greenbeltmovement.org